

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Aleše Korejtky a JUDr. Petry Venclové, Ph.D., **v právní věci žalobce: nezl. M.N., nar. „X“, trvale bytem „X“, zastoupeného zákonnou zástupkyní I.Z., nar. „X“, trvale bytem „X“, proti žalovanému: Ministerstvo práce a sociálních věcí ČR, se sídlem Na Poříčním právu 1/376, 128 01 Praha 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 11.8.2016, č.j. MPSV-2016/1692015-919,**

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 11.8.2016, č.j. MPSV-2016/1692015-919 se z r u š u j e a věc se v r a c í žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce zastoupený matkou jako zákonnou zástupkyní nezletilého se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu ve výroku tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného podle § 65 a násl. zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s.ř.s.“), kterým žalovaný podle § 90 odst. 5 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „*správní řád*“) zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Pardubicích ze dne 13.4.2016, jímž byl žalobci snížen příspěvek na péči (dle zák. č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, dále jen „*zákon o sociálních službách*“) z 9 000 Kč na 6 000 Kč měsíčně od 1.5.2016.

Žalobce předně namítal, že rozhodnutí žalovaného vychází ze zjištěného skutkového stavu, který neodpovídá realitě, když žalobce není schopen zvládat následující základní

životní potřeby, které nebyly žalovaným uznány, a to orientaci, tělesnou hygienu a výkon fyziologické potřeby. Žalobce upozornil na to, že trpí podstatnými potížemi, a to Aspergerovým syndromem s těžkým deficitem v orientaci časové, prostorové a sociální. Uvedené je podpořeno posudkem o psychosociální úrovni žalobce, který vyhotovila Mgr. et Mgr. T. T. dne 29.2.2016, kde se uvádí: „*Není schopen správně chápat sociální situace, orientovat se v nich a nacházet adekvátní řešení bez pomoci dospělého člověka, který v těchto situacích představuje tlumočnicka.*“....„*Není schopen orientovat se v emočních reakcích druhých lidí.*“....„*Obtížně se adaptuje na nové situace, kontakty, činnosti a úkoly bez pomoci dospělé osoby.*“„*Sám se není schopen vypravit a dojít do školy, není schopen se samostatně orientovat a pohybovat.*“„*Obtížně se orientuje v prostoru, není schopen se orientovat v čase (naučit hodiny).*“....„*Celkově se jedná o psychosociální postižení, s často se opakujícími poruchami komunikace a orientace v prostoru a sociálních situacích.*“ V tomto ohledu dále žalobce namítá, že 1.3.2016, kdy došlo k sociálnímu šetření, bylo zjištěno, že posuzovaný zná hodiny, ovšem k tomu zákonná zástupkyně žalobce, uvádí, že žalobce není schopen určit praktický dopad prostého číselného údaje na jeho život. Pokud se jedná o naučené trasy, a to zejména o trasu do školy, kterou zvládá samostatně, k tomu zákonná zástupkyně žalobce uvedla, že vyskytne-li se na trase neočekávaná překážka, např. rozkopaný chodník, neumí žalobce tento problém sám vyřešit. Dále žalobce odkázal na nález praktické lékařky V.H. ze dne 10.3.2016, kde je uvedeno „*orientace místem – ne, orientace časem – ne*“ da konečně poukázal na zprávu dětské psychiatricky E.Č. ohledně zdravotního stavu žalobce ze dne 16.5.2016, kde je detailně popsána orientace v prostoru, čase a orientace sociální, přičemž všechny tři podskupiny orientace jsou popsány jako nezvládnuté, vyžadující celodenní dohled, doprovod a poučení. Nadto poukazuje žalobce na skutečnost, že správní orgán I. stupně posoudil tuto oblast jako nezvládnutou, zatímco žalovaný na základě posudku Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí, pracoviště v Hradci Králové (dále jen „*PK MPSV*“) ji posoudil jako žalobcem zvládnutou. Žalobce shrnuje, že neurčí dle hodin část dne, nedovodí si, jaký čas potřebuje na určitou aktivitu, nepozná, kdy je čas oběda, kdy začíná kroužek apod. Dále nedokáže využívat sám MHD, nevyzná se ve veřejných zařízeních jako je kino a divadlo. Pokud jde o prostorovou orientaci, nelze ji považovat za zvládnutou, žalobce totiž neumí komunikovat s vrstevníky a pedagogy odpovídajícím způsobem ani vyhodnotit běžné sociální situace. Proto má žalobce za to, že základní životní potřeba orientace měla být shledána jako potřeba, kterou sám nezvládá.

Dále žalobce namítal nezvládnutí tělesné hygieny, když opět odkázal na zprávu z kontrolního psychologického vyšetření a posudku o psychosociální úrovni Mgr. et Mgr. T. T. ze dne 29.2.2016, kde je uvedeno „*sám se neumyje, nevykoupe (nezastaví puštěnou vodu)*“, dále na sociální šetření ze dne 1.3.2016, kdy sporuje způsob, jakým bylo zjištěno zvládnutí tělesné hygieny, když bylo dovozeno, že si sám umyl ruce, matka, tedy zákonná zástupkyně nezletilého ovšem uvádí, že k umytí rukou vůbec nedošlo. Poukázala na zprávu o zdravotním stavu vyhotovenou dětskou psychiatrickou E.Č. dne 16.5.2016, kde jsou popsány veškeré nedostatky osobní hygieny, z něhož vyplývá, že žalobce není schopen samostatné osobní hygieny bez dopomoci jiné osoby.

Dále žalobce namítal, že plně samostatně nezvládá výkon fyziologické potřeby, když podle zákonné zástupkyně žalobce, která rovněž opět odkazovala na posudek o psychosociální úrovni Mgr. et Mgr. T. T. ze dne 29.2.2016, kde je uvedeno „*bez dohledu dospělé osoby se neobejde – neodhadne toaletu,*“ při sociálním šetření ze dne 1.3.2016 bylo možno zhodnotit jen žalobcovo samostatné močení. Podle zprávy E.Č., dětské psychiatricky, ze dne 16.5.2016 „*Matka či asistentka ve škole musí dohlédnout, aby chlapec vykonal potřebu, pokud tak neučiní, je schopen si během pár dní si vypěstovat zácpu*“,....„*pokud je*

zabrán do nějaké důležité činnosti, pokáli se“... „neuvědomuje si, že musí za sebou spláchnout“..., je nutná kontrola, zda dostatečně použil toaletní papír“.

Žalobce proto navrhl, aby soud žalované rozhodnutí zrušil a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě setrval na skutkových zjištěních a právním názoru, jak je prezentoval v žalovaném rozhodnutí, a navrhl zamítnutí žaloby. Žalovaný zdůraznil, že jeho rozhodnutí stojí na posouzení příslušné PK MPSV a že funkční schopnosti posuzované osoby se hodnotí s využitím zachování potenciálů a kompetencí fyzické osoby a s využíváním běžně dostupných pomůcek, prostředků, předmětů denní potřeby nebo vybavení domácnosti, veřejných prostor nebo s využitím zdravotnického prostředku.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

Krajský soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů a podle skutkového a právního stavu v době rozhodování správních orgánů podle § 75 odst. 1, 2 s.ř.s., přičemž dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Rozhodnutí o příspěvku na péči podle zákona o sociálních službách podléhá správnímu řízení podle správního řádu. Proto i v tomto řízení platila pro správní orgány povinnost zjistit skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu), a povinnost koncipovat odůvodnění rozhodnutí tak, aby korespondovalo se správním spisem a bylo plně přezkoumatelné, jinými slovy v něm uvést *„důvody výroku nebo výroku rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí“* (§ 68 odst. 3 správního řádu).

Podle ust. § 3 písm. c) zákona o sociálních službách se pro účely tohoto zákona rozumí dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem zdravotní stav, který podle poznatků lékařské vědy trvá nebo má trvat déle než jeden rok, a který omezuje funkční schopnosti nutné pro zvládání základních životních potřeb.

Podle ust. § 7 odst. 2 zákona o sociálních službách nárok na příspěvek má osoba uvedená v § 4 odst. 1, která z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu potřebuje pomoc jiné fyzické osoby při zvládání základních životních potřeb v rozsahu stanoveném stupněm závislosti podle § 8 při splnění dalších podmínek uvedených v tomto ustanovení zákona o sociálních službách.

Podle § 9 odst. 5 zákona o sociálních službách pro uznání závislosti v příslušné základní životní potřebě musí existovat příčinná souvislost mezi poruchou funkčních schopností z důvodu nepříznivého zdravotního stavu a pozbytím schopností zvládat základní životní potřeby v přijatelném standardu. Funkční schopnosti se hodnotí s využíváním zachovaných potencionálů a kompetencí fyzické osoby a využíváním běžně dostupných pomůcek, prostředků, předmětů denní potřeby nebo vybavení v domácnosti, veřejných prostor nebo s využitím zdravotnického prostředku. Vyšší vymezení schopnosti zvládat základní životní potřeby a způsob jejich hodnocení stanovuje prováděcí předpis (§ 9 odst. 6 zákona o sociálních službách).

Podle ust. § 1 zákona č. 505/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o

sociálních službách (dále jen „prováděcí vyhláška“):

(1) Schopnost osoby zvládat základní životní potřeby se pro účely stanovení stupně závislosti hodnotí podle aktivit, které jsou pro jednotlivé základní životní potřeby vymezeny v příloze č. 1 k této vyhlášce.

(2) Schopnost osoby zvládat základní životní potřeby pro účely stanovení stupně závislosti se hodnotí v přirozeném sociálním prostředí a s ohledem na věk fyzické osoby.

(3) Při hodnocení schopnosti osoby zvládat základní životní potřeby se hodnotí

a) tělesné struktury a

b) tělesné funkce duševní, mentální, smyslové, oběhové, dechové, hematologické, imunologické, endokrinologické, metabolické, zažívací, vylučovací, neuromuskuloskeletální, včetně hrubé a jemné motoriky, a funkce hlasu, řeči a kůže, a to ve vztahu k rozsahu a tíži poruchy funkčních schopností.

(4) Za neschopnost zvládání základní životní potřeby se považuje stav, kdy porucha funkčních schopností dosahuje úrovně úplné poruchy nebo poruchy těžké, kdy i přes využívání zachovaných potenciálů a kompetencí fyzické osoby a využívání běžně dostupných pomůcek, prostředků, předmětů denní potřeby nebo vybavení domácnosti, veřejných prostor nebo s využitím zdravotnického prostředku nelze zvládnout životní potřebu v přijatelném standardu. Za neschopnost zvládání základní životní potřeby se považuje rovněž stav, kdy režim nařízený odborným lékařem poskytujícím specializované zdravotnické služby neumožňuje provádění základní životní potřeby v přijatelném standardu.

Podle ust. § 2 prováděcí vyhlášky:

(1) Při hodnocení schopnosti osoby zvládat základní životní potřeby se posuzuje, zda z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu je rozsah duševních, mentálních, tělesných a smyslových funkčních schopností dostatečný k pravidelnému zvládání základní životní potřeby a zda je fyzická osoba schopna rozpoznat, provést a zkontrolovat správnost zvládnutí základní životní potřeby. Přitom se přihlíží k tomu, zda dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav trvale ovlivňuje funkční schopnosti, k výsledku rehabilitace a k adaptaci na zdravotní postižení.

(2) U osob, u nichž průběžně dochází ke zhoršování a zlepšování zdravotního stavu, trvá sledované období rozhodné pro posouzení závislosti zpravidla jeden rok; funkční schopnost zvládat základní životní potřebu se v takovém případě stanoví tak, aby odpovídala převažujícímu rozsahu schopnosti ve sledovaném období.

Podstatné je zejména ust. § 2a prováděcí vyhlášky, podle něhož:

Pokud osoba není schopna z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu zvládat alespoň jednu z aktivit, která je pro schopnost zvládat základní životní potřebu vymezena v příloze č. 1 k této vyhlášce, není schopna základní životní potřebu zvládat, a to bez ohledu na příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu.

Podle ust. § 2c prováděcí vyhlášky:

Při hodnocení základních životních potřeb pro účely stanovení stupně závislosti se

základní životní potřeby, u nichž bylo zjištěno, že je osoba z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat, sčítají.

Po prostudování správního spisu krajský soud konstatuje, že podle žalovaného rozhodnutí žalobce s platností od 1.3.2016 nezvládá tyto základní životní potřeby: komunikace, stravování, oblékání a obouvání, péče o zdraví, osobní aktivity. Podle žalovaného rozhodnutí bylo stěžejním důkazem ve věci podání posudku PK MPSV a sociální šetření podle § 25 odst. 1, 3 zákona o sociálních službách. Žalovaný přitom zdůraznil, že výsledky sociálního šetření, které provedl sociální pracovník úřadu práce, jsou již zapracovány do posudku OSSZ a vzhledem k tomu, že PK MPSV přezkoumává posudek OSSZ, do kterého bylo sociální šetření úřadu práce zapracováno, je ve výsledku posouzení PK MPSV posouzen zdravotní stav i s ohledem na provedené sociální šetření (strana 3 žalovaného rozhodnutí). Pokud se týká zhodnocení podkladů pro zpracování posudku PK MPSV a jeho přezkoumatelnosti a zhodnocení závěrů v tom smyslu, zda odpovídají podkladům, tak žalovaný pouze paušálně uvedl, že vyhodnotil posudek PK MPSV jako komplexní, objektivní a přesvědčivé posouzení zdravotního stavu. Při rozhodování o odvolání vnímá posudek PK MPSV jako stěžejní důkazní prostředek (strana 3 žalovaného rozhodnutí). Krajský soud je nucen zdůraznit, že uvedené žalované rozhodnutí je ve vztahu k posouzení posudku PK MPSV jako k důkazu nekonkrétní. Pokud jde o podané odvolací námítky, když žalobce namítal, že nedošlo ke zlepšení zdravotního stavu a tudíž nelze přistoupit k odnětí či snížení příspěvku na péči, že je odkázán na celodenní péči rodiny a asistenci ve škole, ta musela být zvýšena ze 4 na 6 hodin, žalovaný uvedl pouze odkaz na posudek PK MPSV ze dne 29.7.2016 a zopakoval rozhodující příčiny dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu Aspergerův syndrom s těžkým deficitem v orientaci časové, prostorové, sociální a v komunikaci, receptivní porucha řeči; obsedantně kompulsivní porucha s ritualizovaným chováním, stereotypními zájmy, repetitivní aktivitou; separační úzkostná porucha s fixací na matku; snížená kapacita pozornosti a dále žalovaný zopakoval závěr PK MPSV dospěla, tedy že žalobce nezvládá shora uvedené základní životní potřeby. Pokud jde o základní životní potřebu orientace, žalovaný převzal zhodnocení PK MPSV, že žalobce při normálních až nadprůměrných mentálních schopnostech zvládá orientaci v přirozeném prostředí, podle matky zvládá i naučené trasy, do školy dojde sám. Více se k této otázce žalovaný nevyjádřil. Stejně tak hodnotí PK MPSV zvládání tělesné hygieny a výkonu fyziologických potřeb, které byly namítány v odvolání. PK MPSV učinila takový závěr i přesto, že je v posudku obsažena citace kontrolní psychologické vyšetření Mgr. et. Mgr. T. z 29.2.2016 *„slabé výkony jsou v subtestech měřících schopnost orientovat se správně v sociálních situacích a interakcích a schopnost koordinovat oko/ruku“... „vývoj osobnosti probíhá disharmonicky – typické deficity se projevují ve třech oblastech – sociální interakce, komunikace, chování a zájmy“*. Dále je v posudku uvedeno, že žalobce chodí do 6. třídy, má asistentku, která píše matce do zápisníku průběh dne ve škole a co je třeba připravit, on sám nic neřekne, je uzavřený ve svém světě, nezvládne sám cestu v MHD, neví, jak označit lístek, kdy vystoupit, neumí odhadnout časové úseky, mimo naučené trasy by venku nikam netrefil, během šetření nekomunikoval, nenavázal oční kontakt, otáčel se zády k sociální pracovníci. Dále je v posudkovém zhodnocení ve vztahu k tělesné hygieně uvedeno, že žalobce se koupe sám, ale je nutno mu nařídit vodu a kontrolovat, zda se myje nebo jen leží ve vaně.

Z uvedeného je dle krajského soudu zřejmé, že žalovaný převzal do svého rozhodnutí závěry PK MPSV, aniž by tyto podrobil jejich zhodnocení. Jak vyplývá již ze samotné diagnózy, a to z Aspergerova syndromu s těžkým deficitem v orientaci časové, prostorové a sociální, bylo namístě zabývat se důkladně tím, zda je žalobce skutečně schopen zvládat základní životní potřebu orientace. Okolnost, že žalobce je schopen zvládnout naučenou cestu

do školy, tak jak ho to matka naučila, když zdůraznila, že nemůže být na cestě žádná překážka či nepředpokládaná událost, nemůže být jediným důvodem pro to, aby za této diagnózy byl žalobce shledán osobou, která tuto základní životní potřebu zvládá. Tím spíše mělo být rozhodnutí žalovaného v této oblasti řádně odůvodněno, když zde došlo ke změně v neprospěch žalobce v porovnání s rozhodnutím správního orgánu I. stupně, který vycházel z téhož sociálního šetření a z týchž lékařských nálezů a uznal žalobce jako osobu neschopnou zajistit základní životní potřebu, a to orientaci. V dané věci byl žalovaný povinen aplikovat následující právní úpravu obsaženou v prováděcí vyhlášce:

Podle přílohy č. 1 – vymezení schopnosti zvládat základní životní potřeby vyhlášky č. 505/2006 Sb. jsou zde vymezeny schopnosti zvládat základní životní potřeby pod písm. a) až j), přičemž u každé základní životní potřeby jsou uvedena kritéria, která všechna kumulativně musí posuzovaná osoba zvládat, aby mohlo být zhodnoceno, že osoba zvládá základní životní potřebu. Pokud jde o namítanou základní životní potřebu orientace, ta je upravena pod písm. b), přičemž za schopnost zvládat základní životní potřebu orientace se považuje stav, kdy osoba je schopna: 1. poznávat a rozeznávat zrakem a sluchem, 2. mít přiměřené duševní kompetence, 3. orientovat se osobou, časem a místem, 4. orientovat se v přirozeném sociálním prostředí, 5. orientovat se v obvyklých situacích a přiměřeně v nich reagovat. Tedy z uvedených kritérií, které, jak již bylo uvedeno, musí být splněny zároveň, současně, tedy kumulativně, aby mohla být osoba žalobce posuzována za osobu, která tuto základní životní potřebu zvládá. Žalovaný se těmito hledisky ve svém rozhodnutí nezabýval, ač mu to uvedená právní úprava ukládá. Nezabývala se jimi ovšem ani PK MPSV, když pouze konstatovala, že žalobce je oproti předchozímu posouzení o tři roky starší a sociálně zralejší a že zvládá cestu do školy. Za dané situace nelze vyhodnocení této základní životní potřeby, zejména s ohledem na to, že i správní orgán I. stupně uznal žalobce v tomto ohledu nesamostatným, považovat za řádnou a přezkoumatelnou. Stejně tak, pokud se jedná o další dvě žalobcem namítané základní životní potřeby, a to potřebu tělesné hygieny a výkonu fyziologické potřeby, jsou v prováděcí vyhlášce uvedena základní kritéria. Pokud jde o tělesnou hygienu, ta je upravena pod písm. f) prováděcí vyhlášky, přičemž je třeba, aby posuzovaná osoba byla schopna: 1. použít hygienické zařízení, 2. dodržovat tělesnou hygienu, 3. mít si a osušovat si jednotlivé části těla, 4. provádět celkovou hygienu, 5. česat se, provádět ústní hygienu, holt se. Ve vztahu k výkonu fyziologické potřeby, která je upravena pod písm. g) prováděcí vyhlášky je uvedeno, že za schopnost zvládat tuto základní životní potřebu se považuje stav, kdy osoba je schopna: 1. včas používat WC, 2. zaujmout vhodnou polohu, 3. vyprázdnit se, 4. provést očistu, 5. používat hygienické pomůcky. Ve vztahu k těmto dvěma základním životním potřebám, jejichž zvládání žalobce ve svém odvolání sporoval, je třeba uzavřít, že žalovaný se těmito jednotlivými kritérii, která musí být splněna kumulativně, aby byla osoba uznána za osobu zvládající tuto základní životní potřebu, ve svém rozhodnutí nezabýval, přičemž to nelze nahradit ani odkazem na posudek PK MPSV, který toliko odkázal na sociální vyzrálost a věk žalobce.

Z uvedené právní úpravy tedy vyplývá, že při hodnocení schopnosti posuzované osoby v daném správním řízení, tj. schopnosti zvládat základní životní potřeby uvedené v § 9 odst. 1 zákona o sociálních službách, je nutné vycházet i z prováděcího předpisu, a to z prováděcí vyhlášky č. 505/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o sociálních službách, v platném znění. Navíc platí, že pro hodnocení schopnosti osoby zvládat základní životní potřeby za účelem zjištění stupně závislosti osoby je v rámci aplikace posudkových kritérií stanovených v § 1 až § 2c prováděcí vyhlášky rozhodné nesplnění byť jen jedné z aktivit, které jsou pro schopnost zvládat určitou základní životní potřebu vymezeny v příloze k této vyhlášce, a to bez ohledu na příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu.

Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že „pokud z podkladů lékařského posudku vyplývá, že posuzovaný některou z aktivit nutných pro celkové zvládnutí určité životní potřeby sám a bez pomoci jiné osoby nezvládá, a orgány lékařské posudkové služby přesto takovou základní životní potřebu považují za zvládanou, je jejich povinností tento závěr dostatečně a přesvědčivě odůvodnit“ (srov. rozsudek NSS ze dne 2.4.2014, č.j. 3 Ads 50/2013-32, rozsudky NSS jsou dostupné na www.nssoud.cz).

V dané věci ani ze sociálního šetření, ani z posudku PK MPSV, ani z žalovaného rozhodnutí není zřejmé, jak byla vyhodnocena schopnost žalobce ve vztahu k jednotlivým základním životním potřebám ve smyslu uvedených kritérií přílohy uvedené prováděcí vyhlášky. Jestliže posudek PK MPSV, o který žalovaný opřel svoje rozhodnutí, neposkytuje dostatečný podklad a zejména, jestliže, jak již uvedeno, žalobce v odvolání sporoval, že by byl schopen zvládat základní životní potřebu orientace, tělesné hygieny a výkon fyziologické potřeby, pak bylo namístě, aby žalovaný doplnil dokazování, a to buď zadáním doplňujícího či srovnávacího posudku PK MPSV. To však žalovaný neučinil, jednotlivými kritérii dle prováděcí vyhlášky ve vztahu k jednotlivým základním životním potřebám se ve svém rozhodnutí nezabýval.

Tedy v žalovaném rozhodnutí absentuje zhodnocení schopností žalobce zvládat jednotlivé aktivity na základě jednotlivých kritérií dle prováděcí vyhlášky, a to zejména ve vztahu k potřebě orientace, tělesné hygieny a k výkonu fyziologické potřeby, což činí rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. V této souvislosti je nutné doplnit, že na rozdíl od přezkumného řízení soudního ve věcech důchodového pojištění, ve kterém si může soud vyžádat v soudním řízení ještě další posudek od příslušné PK MPSV, tak v dané věci takovému postupu brání nedostatek zákonné kompetence PK MPSV. Podle § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, v platném znění, posuzuje MPSV svými posudkovými komisemi zdravotní stav a pracovní schopnost občanů pro účely přezkumného řízení soudního pouze ve věcech důchodového pojištění, přičemž v dané věci, tj. pro účely rozhodování o příspěvku na péči, může být posudek PK MPSV vyžádán pouze pro účely odvolacího řízení správního. Proto tím spíše správní orgán v tomto řízení musí vycházet pouze z takového posudku PK MPSV, který je nejen úplný, čili obsahuje veškerou dostupnou zdravotnickou dokumentaci, ale zejména musí splňovat požadavek přesvědčivosti, tzn., musí obsahovat náležité a logické zdůvodnění svých posudkových závěrů. Pokud tomu tak není, nemůže již správní orgán nahradit činnosti PK MPSV, ale musí nedostatky jeho posudku odstranit, a to za pomoci zejména dalšího revizního posudku PK MPSV, a to od jiné PK MPSV, ev. i znaleckého posudku. Pokud správní orgán opře své závěry o posudek se zmíněnými nedostatky, nemůže již soud v soudním řízení tyto sám odstranit, neboť ani soud nemůže suplovat činnost posudkových komisí MPSV a nemůže si sám vyžádat doplněk posudku či revizní posudek PK MPSV. Je totiž nesporné, že rozhodnutí v dané věci je závislé především na odborném lékařském posouzení, k němuž je ze zákona povolána právě posudková komise, jedná se tedy o stěžejní důkaz a pokud již posudek PK MPSV vykazuje vady zahrnující jeho nepřezkoumatelnost, a pokud tento nedostatek odvolací správní orgán neodstraní (vyžádáním doplnění posudku či revizního posudku, ev. i posudku znalce), způsobuje ten i vadu řízení, tj. nepřezkoumatelnost žalovaného rozhodnutí pro nedostatek důvodů (srov. rozsudek NSS ze dne 30.9.2009, č.j. 4Ads 50/2009-63, který se sice vztahuje nikoliv ke stávající platné právní úpravě, ale lze jej analogicky použít i v dané věci).

Krajský soud musí opakovat, že i posudek PK MPSV podaný ve věci žalobce, tedy podklad, ze kterého žalovaný vycházel, trpí výše uvedenými nedostatky. Jak zmíněný

posudek PK MPSV, tak i rozhodnutí žalovaného v podstatě neobsahují úvahy ve vztahu k hodnocení zvládnutí těchto základních životních potřeb žalobcem, tj. chybí úvahy týkající se naplnění či nenaplnění hledisek uvedených v příloze 1 v citované prováděcí vyhlášky ve vztahu ke zvládnutí jednotlivých základních životních potřeb žalobce. Uvedené nedostatky způsobily vadu žalovaného rozhodnutí zahrnující jeho nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů (§ 76 odst. 1 písm. a/ s.ř.s.). V dané věci však dospěl k závěru, že toto rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů rozhodnutí a zároveň skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadaného rozhodnutí, vyžaduje zásadní doplnění (§ 76 odst. 1 písm. a), b) s.ř.s.), proto pro tyto vady soud žalované rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 1 s.ř.s.), přičemž vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení, který je právním názorem vysloveným v tomto zrušujícím rozsudku vázán (78 odst. 4 a 5 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšný žalobce sice měl právo na náhradu nákladů řízení, avšak při jednání soudu se zákonná zástupkyně žalobce nákladů soudního řízení vzdala.

P o u ě n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 15. března 2017

JUDr. Jan Dvořák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Kateřina Vrabcová